

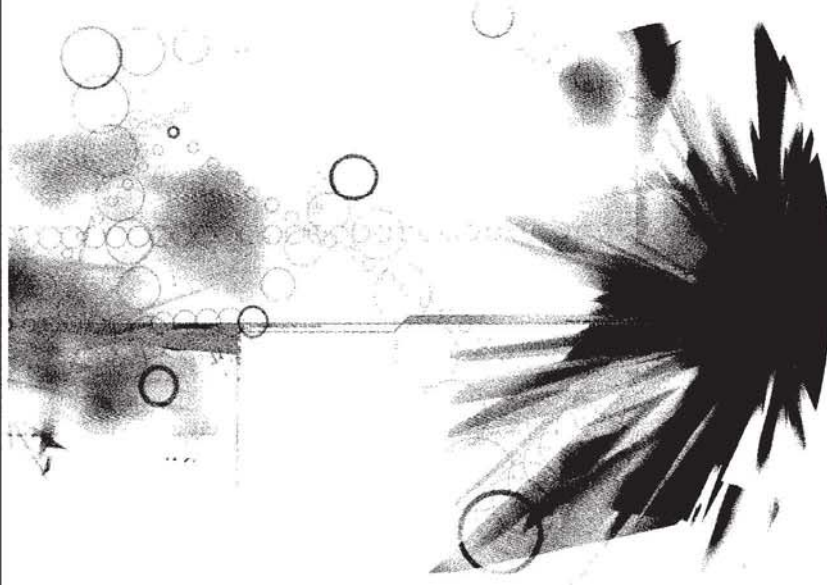
ateş pazarı

SÂFÎ SAÎD

el-Mecelle, Haftalık Uluslar arası Arap
Siyasi Haber Dergisi, Sayı: 1361,
Sayfa:15, 12-18 Mart 2006

Üçüncü dünya ülkeleri üzerinden sıcak savaş sürdüren Batı'nın adaletle dağıttığı tek şey silahtır, diye ifade edilen garip paradoksu nasıl izah edebiliriz? Acaba tacir Batı, savaşçı Batı'yı sonunda mağlup mu etmiştir? Yoksa her ikisi de Marks'ın; "Ticaret savaşın ilkel şeklidir." sözü üzerinde uzlaşmaya mı varmışlardır?

"Evrensel Tehdit" adlı kitabında Serfan Shriber şöyle demektedir: Yaklaşık yirmi yıl önce eski Alman Şansölyesi Helmut Schmidt, danışmanlarından, temel beş element ile ilgili muhtemel bir sıkıntıda Alman ekonomisinin uğrayacağı zararlar hakkında bir rapor hazırlamalarını ister. Hazırlanan Rapor, böyle muhtemel bir sıkıntının çelik, araba, uçak ve savaş sanayilerinde çalışan milyonlarca kişinin işsiz kalmasına neden olacağını ortaya koyar.

Üstelik Almanya sayacağımız beş madene yeteri kadar sahip olmazsa bu durum Alman gayrisafî millî hasılasında % 45 oranında düşüşe sebep olacaktır. Bu madenler; çelik sanayisinde vazgeçilemez bir maden olan "krom", jet uçaklarının üretildiği reaktörlerin gereksinim duyduğu alaşım sanayisinde kullanılan "molibren", nükleer ateşleme çubukları ve tank radarları yapımında zorunlu bir madde olan "fanadyum", uzay gemilerinde, ayrıca pil yataklarında ve petrol borularında kullanılan yalıtkan bir madde olan "asbest", son olarak da maden endüstrisi ve alüminyum elyafların her türünde kullanılan "manganez".

Mesela kromun bir yıllık ithali %30 oranında azaltılsa, tek başına Alman gayrisafî millî hasılasının %20 oranında düşmesine neden olacaktır. Öte yandan Gabon, Güney Afrika, Hindistan ve Brezilya'da üretilen manganez, bu ülkelerde 19. yy.da Avrupa'da yaşanan devrimler tarzında bir "devrim" yaşatacak öneme sahiptir.

Bu rapor iki önemli meseleyi ön plana çıkarmaktadır: Birincisi, emperyalistlerin sömürgeleştirdiği ülkelerden "çekilmesi" bazılarının sandığı üzere Avrupa'nın fakirleşmesine sebep olmadığı gibi, "imparatorluk" çağını da bitirmemiştir! Aksine şaşırtıcı bir sürede zenginliğine zenginlik katmıştır. İkinci olarak, sanayi dünyasının bekâsı, üçüncü dünya ülkelerinin kaderinin değişmemesine bağlıdır. Fabrikalarda işlendikten sonra tekrar satın almak için sanayi dünyasını ham maddelerle donatmak zorunda olan üçüncü dünya ülkeleri, batı ülkelerinin bu kârlarını bir gün onlarla paylaşacaklarını unutmalılardır. Batının servet hacmi %100 ve %120 oranında ikiye katlanırken, üçüncü dünya ülkelerinin servet hacmi yılda sadece (genel oran olarak) %4 oranında artmaktadır.

Fabrikalarda işlendikten sonra tekrar satın almak için sanayi dünyasını ham maddelerle donatmak zorunda olan üçüncü dünya ülkeleri, batı ülkelerinin bu kârlarını bir gün onlarla paylaşacaklarını unutmalılardır.

%4 oranı yılda sadece 4 dolara tekabül etmektedir. Bununla birlikte bu oran, geldiği yere geri dönmektedir. Bir dolar, kamu kalkınmasına harcanmaktadır. Bu da traktör, araba ve dokuma tezgahı gibi malların satın alınmasını gerektirmektedir. Diğer bir dolar medya ve reklam piyasasına gitmektedir. Bu da matbaa makinelerinin, televizyonların vb.lerin satın alınmasını gerektirmektedir. Bir dolar yurtiçi güvenliğe gitmektedir. Bu da hafif silahların, motosikletlerin, otomobillerin vb. satın alınmasını ve hapisanelerin inşasında kullanılmasını gerektirmektedir. Dördüncü dolar da ülke savunmasına (dış emniyete) gitmektedir. Bu da tankların, topların, uçakların, gemilerin ve mümkünse nükleer reaktörlerin satın alınmasını gerektirmektedir.

Şimdi bu dördüncü dolardan bahsedelim, çünkü silaha harcanan dolar, dolar silahının yerini tutamaz. Üçüncü dünya ülkelerinin elde ettiği güç, kendilerine bu silahları satanları yenilgiye uğratabilecekleri kuruntusunu verecek dereceye ulaşmıştır. Dünyanın dört bir yanındaki savaşların çokluktan şikayet eden bu üçüncü dünya ülkeleri, yeni çıkan her silahı satın alma suretiyle, yeni savaşlara ev sahipliği yaptığının farkına bile varamamaktadır. Silah kendi başına bir ticaret metayı değildir, asıl ticaret metayı savaşın ta kendisidir!

Ülke için bağımsızlık, bağımsızlık için bayrak, bayrağın dalgalanması için güvenlik, güvenlik için güç, güç için silah gerekir; si-

lah ise dolar gerektirir. Bu dolar da petrol veya pamuk ya da bakır veyahut fosfat gerektirmektedir. Bu şeytanî tezgah sebebiyle, üçüncü dünya ülkeleri, barışı sağlamak karşılığında savaş satın almak zorunda kalır. Böylece sanayileşmiş ülkeler savaş satma karşılığında barış ve gelişme elde etmiş olurlar.

Tezgah iyi bir şekilde işler. Sıcak veya zengin bölgelerin, (Orta Doğu ve Güney Doğu Asya'da) hiçbir şekilde sanayileşmiş ülkelere karşı koyacak imkanları bulunmamaktadır.

Dolar ile ödenmesi gereken petrol fiyatları giderek yükselir. Doların ise ihracat yaparak ve piyasalara daha fazla hakim olarak kazanılması gerekir. Böylece piyasalar korkutucu bir biçimde batılı ülkelerin iştahını kabartacak bir silahlanma batağına saplanır.

zengin, rasyonalist ve hatta "hümanist" olan batı, borç ve özelleştirme batağında olan fakir ülkelere bu silahları satar ki işte ahlaksızlığın zirvesi bu noktada gizlidir.

Bu ateşten malları ihraç edenler, müşteriler üzerinden birbirleriyle çatışmalar, böylece onlarca yıl heba olur, aracılara rüşvet verilir, ajan şebekeleri kurulur, güç merkezleri birbirine girer. Fakat zengin, rasyonalist ve hatta "hümanist" olan batı, borç ve özelleştirme batağında olan fakir ülkelere bu silahları satar ki işte ahlaksızlığın zirvesi bu noktada gizlidir. Savaşları sona erdirmeye hususunda (yeni itfaiye erleri tarafından) söylenmiş ve de söylenecek her şeye rağmen şimdiye değin, uluslar arası çıkarların kol gezdiği sıcak savaşların çokluğu bizi şaşkırtmamalıdır. Soğuk veya sıcak ba-

zen açık bazen de kapalı ya da tırmanmaya aday her savaş; hem talan ve sefalet, hem de servet kaynağıdır. Ey üçüncü dünya ülkelerinin liderleri! Şunu iyi bilin ki silaha harcanan dolarlar asla dolar silahının yerini tutmayacaktır. ■